

loven, at hvis der ikke gives Personer nok, som have en saadan Indkomst eller svare en saadan Skat, der kan begrunde Valgbarhed, saa maae de nærmest Beskattede træde istedet. Foruden at det nu er noget Særegent, at der udkommer en Lov for Færøerne, som udtrykker en Hovedregel, der aldrig kan anvendes, og at det kun er den subsidiaire Regel, som i Virkeligheden bliver gjældende, foruden dette, saa troer jeg, at man feiler, naar man antager, at man ved Grundloven er bunden i den foransførte Henseende. Jeg troer ikke, at Grundloven er ligefrem anvendelig paa Færøerne. Det, som jeg og paa anden Maade har søgt at bevise, forekommer mig at være klart, naar man sammenligner Grundlovens § 37. og § 42 med hinanden, hvorefter der skulde til en Landstingskreds behøves en Befolkning af 28 til 30,000 Mennesker, men for Færøerne havees kun en Befolkning af omtrent 6—7,000 Mennesker. Jeg vil paa ingen Maade afdisputere, at Færøerne jo skulde have Lov til at vælge en Landstingsmand; jeg troer, at, naar Færøerne skulle paa nogen Maade repræsenteres i Rigsdagen, at det saa er nødvendigt, at de have idermindste een Landstingsmand, saavel som een Folkethingsmand, men jeg mener kun, at det Anførte viser, at Grundloven ikke umiddelbart passer paa Færøerne i alle sine særegne Regler, og at der altsaa ikke er Noget til Hinder for, at Valgloven for Færøerne havde andre Regler end dem, som man har for Danmark. Den høitærede Indenrigsminister har udtalt, at den Valglov, som her foreligger, er saa noie oveensstemmende, som muligt, baade med Grundloven og Valgloven for Danmark; det nægter jeg aldeles ikke, men jeg troer just, at dette er en Ufuldkommenhed, skjøndt en, naar Loven skal udarbejdes og bifaldes her, uden at Færøerne faae Leilighed til at tale derom, nødvendig Ufuldkommenhed. Man har maattet rette sig efter hvad der er foreskrevet for ganske andre Forhold i Danmark, og paa en Maade givet det en forceret Anvendelse paa Færøerne,

hvor det ikke passer. Der er isøvrigt mange foldige andre Punkter, hvormed man her er i største Forlegenhed, naar man vil give en Valglov for Færøerne. Naar der er Spørgsmaal om de Terminer, der skulle fastsættes, om Maaden, hvorpaa forskellige Kundgjørelser skulle skee, og alt, Sigt, er man i den største Usikkerhed. Man har maattet hjælpe sig ved mange Leiligheder med de meest almindelige og ubestemte Udtryk, fordi man ikke havde det Kendskab til Forholdene der vilde behøves, for at give en bestemt og nøiagtigere Regel. — Hvorvidt Færøerne ville finde sig tjente med de Regler, som ere givne med Hensyn til de, vistnok ikke ubetydelige, Bekostninger, som Valgets Udøvelse vil medføre, er Noget, som er tvivlsomt. Der er isøvrigt bemærket, at Amtmanden over Færøerne er hørt over det foreliggende Lovudkast. Men for det Første skal jeg bemærke, at det kun er en enkelt Mand, og det en Mand, der kun en kort Tid har været paa Færøerne, og dernæst er det ogsaa meddeelt, at hans egentlige Mening var, at Valget burde være indirecte, hvorvel han, efter hvad Indenrigsministeren har bemærket, siden har indrømmet, at, naar Færøerne skulde have baade en Landstingsmand og en Folkethingsmand, maatte det ene Valg vel være directe og det andet indirecte. Det er altsaa kun en temmelig subsidiair Mening, han har ytret, ligesom ogsaa den høitærede Indenrigsminister har erkjendt, at, dersom Amtmanden havde kunnet afgive sin Erklæring fra Færøerne, istedetfor at han blot her har havt Conferencer med ham om det i Indenrigsministeriet udarbejdede Lovudkast, vilde det i adskillige Henseender have indeholdt nogle andre Bestemmelser.

Rettelse.

Nr. 89, Sp. 1392, L. 11; f. v., Fortiølgelsescommissionen læs: „Hof- og Stadsretten“.